

[Undervisningsministeren.]

former, at de virker tilbage positivt på undervisningen. Det gælder om at finde former, der i den grad appellerer til personlig modenhed, personlig selvstændighed, at eleverne simpelt hen forlanger at få en undervisning, der på ordentlig måde forbereder dem til prøver af denne karakter; så kan der nemlig komme noget ganske overordentlig positivt ud af den nødvendighed, som jeg mener det er til en vis grad at indføre prøver, når man indfører de friere studieformer.

Dernæst spurgte det ærede medlem mig om dette med forskelsbehandlingen af kønnene. Nu er jeg ked af, at jeg hører lige så godt med mit højre øre, som jeg gætter på det ærede medlem har gjort fra sin plads dernede i salen; men skal vi nøjes med at sige det sådan i denne omgang — det er jo en gammel strid, vi har udkæmpet en gang før — at det må da være rigtigt, at hvis vi stryger egnethedsbestemmelser af enhver art og lægger egnethedsbestemmelserne over til de ansættende myndigheder, så må dette her vel også blive noget, de skal tage sig af i første række. Endnu skønnere ville det jo være, om vi kunne sige: ja men skal vi overhovedet have adgangsbegrænsning til seminarierne? Skal vi ikke have adgangsbegrænsning til seminarierne, så er det problem jo løst. Den eneste lille bemærkning, jeg ikke kan lade være med at komme med, er denne: seminarierne er jo private institutioner. Jeg ved ikke, hvor langt vi kan gå over for private institutioner i retning af at påbyde dem noget sådant, og jeg ved ikke, hvor langt det ærede medlem vil være med til over for denne og andre private institutioner at gribe ind i den måde, de tager folk til sig på; men lad os snakke om det i udvalget, for jeg indrømmer, at det var ikke særlig rart, sådan som det udviklede sig i sommer — det skal jeg ikke lægge skjul på. Men i øvrigt takker jeg for den tilslutning, der blev givet af det ærede medlem hr. Edv. Jensen.

Det ærede medlem hr. Helveg Petersen spurgte, om lovforslaget styrkede linjen fra den blå betænkning, og jeg var glad for, at det ærede medlem sagde: der kan på grundlag af forslaget laves studieplaner, der imødekommer behovet; men hvis uheldet indtræder, så kan det spørre. Heroverfor

vil jeg dog sige: ja men hvorfor skulle det dog det, ærede medlem? Vi er jo mange kokke, og nogle af os har vor gang i nærheden af hinanden daglig; lad os nu se, om vi ikke i fællesskab kan sørge for, at uheldet ikke indtræder. Jeg er glad for foreløbig at have fået at vide, at en lov som den her foreslåede giver mulighed for sådanne studieplaner.

Jeg er også helt enig i de meget kategoriske bemærkninger, det ærede medlem kom med om seminarielærernes evne og om samtidsorienteringens placering.

Hvad angår spørgsmålet om samarbejde mellem universiteter og seminarier, har jeg allerede svaret. Spørgsmålet er, hvor langt og hvor hurtigt man kan komme frem i planlægningsrådet, sådan at vi i ministeriet kan komme til at tage stilling hertil og man her i salen kan komme til at arbejde med spørgsmålet. Det er jo ikke sådan, at planlægningsrådet eller andre råd skal bestemme, hvad der skal ske i denne sag — det ved jeg at vi alle er enige om, også det ærede medlem hr. Helveg Petersen — men når vi nu har disse råd, kan vi anstændigvis ikke behandle sagen her i salen, før vi har haft det den vej rundt. Også det tror jeg ærede medlemmer vil være enige med mig i, og derfor håber jeg — ja, jeg går ud fra det i betragtning af den energi, det ærede medlem plejer at tage fat på opgaverne med — at jeg forholdsvis snart får et udspil fra planlægningsrådet, så at jeg kan svare det ærede medlem, hvad mit oplæg er i denne sag.

Det ærede medlem hr. Sigsgaard kom med en bemærkning, jeg slet ikke forstår; den er udtryk for en tankegang, jeg ikke forstår. Nu står vi her, den ene efter den anden, uden hensyn til vore politiske standpunkter i øvrigt — det gælder altså alle andre ordførere — og taler om smidighed, om fantasi, om nytænkning. Jeg erindrer næsten ikke en uddannelsesdebat, hvor vi alle har været så enige om, at var der noget, vi ikke måtte, så var det at lade os binde på forhånd, sådan at vi lukkede af for nogle muligheder. Og så siger det ærede medlem hr. Sigsgaard om højere forberedelseseksamen, at hvis vi havde haft lige så mange studenter, som man havde i Norge og Sverige, var det forslag jo nok ikke kommet. Det er jo ikke sådan ligefrem udtryk for hverken ungdom eller fantasi eller smidighed eller fremsyn eller